

5.2018

Herolt

Časopis Gymnázia Turnov

Obsah

Úvod	1
Výročí gymnázia	2
Ocenění generála Lišky.....	2
Listina úspěšných.....	4
Literární soutěž k 110 letům Gymnázia Turnov	5
Když my odejdeme, věci ve škole ožívají	5
Když my odejdeme, věci ve škole ožívají	6
Škola mých snů	7
Sraz.....	9
POKUS (Cesta do hlubin studákovy duše)	11
Milá školo, už jsi skoro dospělá	12
Divadlo na gymnáziu	12
Rendez-vous	12
Drama Lama.....	13
Recenze Field Restaurant	14
Jak naše gymnázium připravuje na studium na vysokých školách?.....	16
Jak mě gympl připravil?	16
Jak mě gymnázium připravilo na vysokou školu?.....	17
Jak mě gymnázium připravilo na vysokou školu?.....	18
Dojmy zahraničních studentů z naší školy	19
Studies and living in the Czech republic.	19
Dojmy českých studentů ze studia v zahraničí.....	20
Za velkou louží	21
Studentská poezie	22

Úvod

Vážení čtenáři,

velmi nás těší, že se vám opět dostalo do rukou vydání časopisu Herolt. Tentokrát jde již o poslední vydání tohoto roku, to však nic nemění na tom, že jsme se vynasnažili o co nejlepší obsah. I když letos Heroltů nevyšlo tak mnoho, na jejich tvorbě se podílel nespočet skvělých lidí a těm patří velké poděkování. Přejemné příjemný čtenářský zážitek a hezké prázdniny!

Redakční rada

Výročí gymnázia

Gymnázium Turnov letos v říjnu oslaví kulaté výročí. Přesně před 110 lety se začalo v tehdejší budově turnovského gymnázia vyučovat. 110. výročí bude samozřejmě patřičně oslaveno. Tradičně se konala literární soutěž, jejíž výsledky jsou již známy. Témata se k této literární soutěži zadávají při každém ročníku stejná, a jak řekla paní doktorka Iveta Pelcová při slavnostním vyhlášení výsledků: "V pracích na zadané téma je patrný vývoj, který je zajímavé sledovat."

K příležitosti kulatého výročí se připravuje almanach, který bude obsahovat rozhovory s vybranými absolventy naší školy; můžete se těšit například na rozhovor s: novinářem a redaktorem ČT Milanem Brunclíkem, spisovatelem Jaroslavem Rudišem, teatrologem a překladatelem Petrem Christovem, kastelánem hradu Karlštejn Jaroslavem Kubů, hercem Václavem Knopem, právníkem Janem Křížem či matematikem a profesorem na několika světových univerzitách Miloslavem Dlabem.

GyTu rovněž připravilo pásmo několika koncertů, kde jste měli nebo ještě budete mít možnost slyšet kapely spjaté s gymnáziem. Už se uskutečnili koncerty, kde zahráli mimo jiné lektorka angličtiny z USA slečna Mollie Schaefer, The peanuts, Tam dole tma nebo Jazz kvintet Pepy Uchytily.

Kulturní akce spojené s výročím školy nás ještě čekají a je se na co těšit!

Vojtěch Franců, 5.A

Ocenění generála Lišky

Slavnost, spojená s předáním cen generála Aloise Lišky, která byla obnovena před třemi lety, již neodmyslitelně patří k závěru školního roku. Třetí ročník se netradičně uskutečnil už na konci května.

Byl pátek 25. května a celá škola se shromáždila v turnovském divadle na slavnostním ceremoniálu. Po úvodním vystoupení moderátorek: Marie Vohnické ze 2.C a Anny Machtové ze sexty, byly vyhlášeny výsledky literární soutěže, která se konala v rámci oslav 110. výročí existence gymnázia. Paní profesorky Miroslava Staňková, Iveta Pelcová a Jana Hlaváčová, které byly zároveň součástí odborné poroty, v níž kromě nich zasedli i osobnosti spjaté s gymnáziem (spisovatel Jaroslav Rudiš, překladatelka Barbora Gregorová a pracovnice Akademie věd a profesorka na turnovském gymnáziu Lenka Křížová), vyhlásily jména výherců. Pak následovalo představení nejmladšího divadelního souboru na gymnáziu – souboru Drama Lama. Soubor ve složení Terezie Toušová, Veronika Drahoňovská, Kristýna Kalkusová, Elen Drahoňovská a Šimon Rozum, si připravil adaptaci Werichovy pohádky "Král měl tři syny" a jednalo se o jejich druhé společné představení za roční existenci.

Poté už moderátorky postupně pozvaly na pódium profesory gymnázia, aby předali Ocenění generála Lišky za výbornou reprezentaci školy.

Školní parlament Gymnázia Turnov letos ocenil tyto studenty:

Jan Dubický – soutěž v ruském jazyce

Do soutěže v ruském jazyce se GyTu dlouho nezapojovalo, neboť tu byla výuka ruštiny přerušena. V současné době studuje ruštinu jako druhý cizí jazyk pouze část kvinty. Jan Dubický doslova proplul krajským kolem soutěže v ruském jazyce a v celostátním finále se umístil jako nejmladší účastník na krásném sedmém místě. Cenu mu předala paní profesorka Zuzana Sehnalová, která v kvitně ruštinu vyučuje.

Veronika Rubášová a Nikola Domáci – hudební soutěže Folkový Kvítek a Dětská Porta

Nikola Domáci a Veronika Rubášová patří k talentovaným hudebnicím, které studují GyTu: Verča je v septimě a Nikča v 2.C. Od března spolu tvoří "duo Nika" – hudební duo, které zpívá převzaté i vlastní písně. Nikča hraje na kytaru, Verča na ukulele a obě zároveň zpívají. Duo získalo druhé místo na národní soutěži Folkový kvítek a v Kroměříži na celostátním finále hudební soutěže Dětská porta vybrala odborná porota jejich skladbu "Je čas" jako nejlepší autorskou skladbu ročníku 2018. Cenu předala paní profesorka Lucie Kunstová, která na gymnáziu vyučuje hudební výchovu.

Daniel Havlík – nevšední občanská iniciativa

Neobvyklé ocenění za neobvyklý čin si odnesl Daniel Havlík z kvarty. Daniel patří mezi ty, kterým není lhostejná politická situace v České republice, a proto se rozhodl k pozoruhodnému činu. Na jaře svolal na turnovské náměstí Českého ráje demonstraci, která se vymezovala vůči některým politikům a především vůči praktikám, které se v tuzemské politice začaly objevovat. Demonstrace se zúčastnilo zhruba 200 lidí. Ocenění je zároveň nadějí do budoucna, protože lidí jako je Daniel Havlík není v naší republice mnoho a tací, již se zabývají veřejnými otázkami jsou v těchto dobách zvláště potřeba. Cenu předala třídní kvarty – paní profesorka Iva Fejfarová.

Veronika Hendrychová – úspěchy na poli fyzikálních soutěží

Verča Hendrychová ze sexty patří mezi talentované fyziky na naší škole, o čemž svědčí i její úspěchy nejen ve fyzice, ale i v jiných přírodovědných předmětech. Verča byla za své úspěchy vybrána mezi dvacítku nejlepších studentů z celé republiky a zúčastní se vědeckého zájezdu do švýcarského CERNU. Verča na pódiu poděkovala paní profesorce Janě Pfajfrové a panu profesorovi Vladimíru Kafkovi, kteří jí byli při přípravě na fyzikální soutěže nápomocní. Cenu předal třídní sexty – pan profesor Pavel Mlejnek.

Na závěr zahrál soubor Rendez-vous své autorské představení Ostrov panenek, které bylo letos na krajské přehlídce v Novém Strašecí navrženo na národní přehlídku studentského divadla – Mladá scéna. Soubor Rendez-vous působí na gymnáziu ve složení: Anna Hodíková, Terezie Zahrádková, Nicol Laurinová, Veronika Rubášová, Nikola Domáci, Eliška Chytková a Vojtěch Franců a Ostrov panenek je třetím představením souboru, avšak první inscenace v tomto složení.

Školní parlament děkuje všem, kteří tuto krásnou akci umožnili a účastnili se jejích příprav nebo na ní jinak spolupracovali. Děkujeme moderátorkám Marii Vohnické a Anně Machtové,

že nás slavností provedli, děkujeme Marku Pelcovi za zhotovení pamětních medailí pro oceněné, divadelním souborům Drama Lama a Rendez-vous a paní profesorce Lucii Kunstové, která oba soubory vede a je pro ně neutuchající oporou a podporou. Na závěr děkujeme především samotným oceněným za letošní skvělou reprezentaci školy ve velmi pestrých odvětvích a přejeme jim mnoho úspěchů do dalších let.

Vojtěch Franců, předseda školního parlamentu

Listina úspěšných

V průběhu celého školního roku naši studenti úspěšně reprezentovali gymnázium ve všech oborech. Za to jim patří velký obdiv a uznání, proto jsme se rozhodli jména těch nejúspěšnějších v tomto vydání zmínit.

- Kateřina Sulková, 7.A – 1. místo v krajském kole chemické olympiády
- Michal Medek, 6.A – 3. místo v krajském kole fyzikální olympiády (kategorie C)
- Veronika Hendrychová, 6.A – 7. místo v krajském kole fyzikální olympiády (kategorie C)
- Jiří Zýka, 4.A – 7. místo v krajském kole fyzikální olympiády (kategorie F)
- Anna Pomrhoncová, 3.A – 2. místo v krajském kole Olympiády ve francouzském jazyce
- František Kučera, 3.A – 9. místo v krajském kole Olympiády ve francouzském jazyce
- Vojtěch Franců, 5.A – 5. místo v krajském kole Olympiády v českém jazyce
- Vojtěch Zabořil, 5.A – 3. místo v krajském kole matematické olympiády (kategorie C)
- Adéla Náhlovská, 1.C – 4. místo v krajském kole matematické olympiády (kategorie C)
- Michal Zikuda, 6.A – 5. místo v krajském kole Olympiády v anglickém jazyce
- Michal Medek, 6.A – 3. místo v krajském kole Soutěže v programování
- Jan Ůsterreicher, 7.A – 4. místo v krajském kole Soutěže v programování
- Kateřina Sulková, 7.A – 1. místo v krajském kole Středoškolské odborné činnosti
- Jan Dubický, 5.A – 7. místo ve finály Olympiády v ruském jazyce
- Dívčí družstvo – 3. místo v krajském kole Středoškolského atletického poháru
- Chlapecké družstvo – 4. místo v krajském kole Středoškolského atletického poháru
- Dívčí basketbalové družstvo – 2. místo v krajském kole ve volejbale
- Karel Klojda, 8.A – 1. místo v ústředním kole Bobříka informatiky v Libereckém kraji
- Tým gymnázia Turnov – 3. místo v Hale roku Junior
- Veronika Rubášová a Nikola Domáci – 2. místo v soutěži Folkový kvítek
- Soubor Rendez-vous – nominace na národní přehlídku studentského divadla Mladá scéna

Literární soutěž k 110 letům Gymnázia Turnov

Na našem gymnáziu se již stalo tradicí, že při každém kulatém výročí je vyhlášena literární soutěž. Jinak tomu nebylo ani letos. Výsledky soutěže jsou následující:

I. kategorie

1. Barbora Novotná, 1.A
2. – 3. Julie Čepelíková a Pavla Veselá, 3.A

II. kategorie

1. Vojtěch Franců, 5.A
2. – 3. Eliška Drbohlavová a Anna Hodíková, 5.A

III. kategorie

1. – 2. Kristýna Cilerová, 3.C a Kateřina Sulková, 7.A
3. Natálie Macháčková, 7.A

Poezie

1. Tomáš Tunys, 7.A
2. Jan Hladík, 7.A
3. Daniel Zikmund, 7.A

Některé finálové práci si nyní zde můžete přečíst (vítězné budou uveřejněny až ve speciálním almanachu na začátku příštího školního roku):

[Když my odejdeme, věci ve škole ožívají](#)

Crrr! Hlasitě zvonění se rozléhalo po celé škole a unavení studenti se po namáhavém školním dnu rozběhli domů, aby si ještě užili zbytek pátečního slunečného odpoledne. Škola se pomalu vyprazdňovala a zanedlouho už v ní zbýval jen jediný student, který nešťastně hledal své ztracené klíče. Jeho počínání nervózně sledovalo veliké rýsovací pravítko visící na stěně hned vedle černé měsíčními paprsky ozářené tabule. Pravítko, které už dobrých pět minut odpočítávalo čas, kdy bude moct ožít, zuřivě uvažovalo, jak toho opozdilce vyhnat pryč ze školy. Jeho klíče byly částečně zapadlé v malé škvírcě pod tabulí a nedočkavé pravítko viselo hned nad nimi. A pak se pravítko rozhodlo udělat věc, kterou měly všechny věci v této škole tak přísně zakázanou. Ožít v přítomnosti živé lidské bytosti. Zhluboka se nadechlo, seskočilo ze svého visacího háčku a hlasitě dopadlo na podlahu, hned vedle klíčů. Hlasitě to v tiché třídě zadunělo. Kluk vykřikl a schoval se za nejbližší židli. Po chvíli se hoch odhodlal jít se podívat, co ten hluk způsobilo a uviděl v temné díře pod tabulí své ztracené klíče. Chlapec se zaradoval a i s klíči vyběhl ven ze třídy „Uf,“ oddechlo si pravítko a podívalo se na hodinky. „No, že ti to dneska teda trvalo,“ ozval se zpoza rohu něčí hlas. Do místnosti právě vešlo

kružítko- odjakživa jeho velký kamarád. „Na mé staré centimetry takhle skákat,“ zakroutilo hlavou pravítko. „Asi jsem se zbláznilo a pojď, už musíme vzbudit ostatní!“ Oba zamířili po chodbě k učebně hudební výchovy. Když dorazili až k ní, kružítko zavolalo: „Hej trumpeto, vstávej!“ Trumpeta sebou šklubla a hlasitě zatroubila na všechny strany. Když trumpeta utichla, celá škola rázem ožila. Ze všech tříd začali vycházet nejrůznější věci a navzájem se mezi sebou zdravily a pokřikovaly na své kamarády z jiných koutů školy. Ze třídy do třídy rozveseleně běhaly malé židličky a dělaly takový randál, že se pravítko otočilo a nervózně pohlédlo z okna. „Venku se ani stéblo trávy nepohnulo,“ ujistilo ho mile okno. „A ani okno ve třetím patře nic nezahlédlo,“ dodalo ještě okno. „Díky,“ poděkovalo vděčně pravítko a trochu se uvolnilo, když sledovalo, jak spolu basketbalové míče, které právě dorazily z tělocvičny, hrají na babu. „Nechápu, proč zrovna já tu musím mít na starost bezpečnost a utajování naší živé existence,“ posteskle si smutně pravítko a odvrátilo pohled od dvojice nahlas počítajících kalkulaček. „Tak se běž zeptat sovy, jestli by ti nedala nějakou jinou práci,“ nadhodilo kružítko postávající hned vedle staře vypadající učebnice dějepisu, která mu zrovna vyprávěla, jak byla její přítelkyně na dovolené se žákyní ze 3.C u moře. „Za sovou?“ tázalo se nevěřícně pravítko. Kružítko rázně přikývlo. Vycpaná sova z učebny biologie byla velice stará, ale moudrá a vždy nápomocná sova. Pravítko ale velice pochybovalo, že by mu s jeho problémem nějak pomohla. Vycpaná sova, která to tu měla celé na starost, měla zřejmě na práci něco důležitějšího, než aby soucítila s opotřebovaným pravítkem, jak ho jeho práce vyčerpává. „Nejspíš to zkusím a zajdu za ní,“ rozhodlo se pravítko. Kružítko opět přikývlo a popřálo mu hodně štěstí. Poté se od pravítka odvrátilo a věnovalo pozornost opět otlučené učebnici. Pravítko si povzdechlo a pomalu vykročilo ke schodišti k biologii. Nebylo ani na půli cesty, když se trumpeta roztroubila tak hlasitě a naléhavě, že všechno ostatní rázem utichlo. Pravítko vědělo až moc dobře, co tento zvuk znamená. Ve škole je někdo, kdo tu nemá co pohledávat. Trumpeta troubila na poplach. „Ach ne! Trumpeto, okamžitě přestaň!“ Ve škole se rozhostilo ticho. „Vy dvě“ zašeptalo pravítko a ukázalo na dvě učitelské židle. „Pojďte se mnou a vysvětlete mi, co se to tu děje,“ rozkázalo autoritativně pravítko. „Někdo se potuluje dole v přízemí,“ začala větší z dvojice židlí. „Viděla ho skříňka a ta okamžitě informovala okna.“ Pravítko jen něco zahučelo a rychle kráčelo po schodech dolů. Když všichni dorazili až do přízemí, zastavili se a rozhlédli se na všechny strady. Vetřelce spatřili téměř okamžitě. Byl to tentýž kluk, co tu před pár hodinami hledal své klíče. „Co tu u všech všudy pohledává?“ rozhorlilo se pravítko. „Klid mistře pravítko,“ klidnil ho něčí hlas. Otočilo se a pohlédlo do očí paní sovy. Sova se na něj vlídně usmála a rozevřela svá mohutná křídla, pod nimiž byly skryté klíče. „Našla jsem je dole u vchodu,“ vysvětlila. Pak se vznesla do vzduchu, elegantně zakroužila nad chlapcovým tělem a klíče mu upustila přímo na hlavu. Poté co kluk vyděšeně vyběhl ze školy, všichni se společně dali do smíchu. Po chvíli pravítko pohlédlo na sovu a s úsměvem prohlásilo: „Víte, já tu svoji práci začínám mít docela rád.“ Sova se široce usmála. „To je dobře, tak to pojďme nahoru oslavit. Do rána máme ještě spoustu času.“

Julie Čepelíková, 3.A

[Když my odejdeme, věci ve škole ožívají](#)

Naposledy zazvoní školní zvonek. Je čtvrtek a ze školy se právě trousí poslední opozdilci. Potom už ve škole nastane ticho a klid. Alespoň tohle si myslí většina žáků a učitelů.

Najednou se ale ozve podivný pištivý hlásek, jenž oznamuje: „Naše část dne začíná, užijte si ji! A nezapomeňte na schůzi, koná se od deseti hodin v hlavním vestibulu školy. Hezký den.“ Této podobě zvonění však rozumí jen věci ve škole, které se právě ve třídách shlukují do skupinek a sdělují si svoje dojmy z perného dne. „Mně nějaký neukázněný žák nalepil zesponu mého sedátka žvýkačku a myslel si, že si toho nikdo nevšimne!“ stěžovala si jedna židle. „Na mně se už zase houpal ten Michal, tak jsem ho ze sebe shodila a ten tedy nařikal, to kdybyste slyšely.“

Mezitím se stoly postavily na sebe a vznikla tak pyramida. V jiné učebně zase vylétly slovníky z poliček a začal samy se sebou žonglovat. To byla moc pěkná podívaná. Schody si začaly hrát na eskalátory a vozily nahoru a dolů rostliny a výrobky dětí, co byly vystaveny na chodbách. Takovou zábavu by si přál každý. Ve školní kuchyni se to jen hemžilo vařečkami, skleničkami a jiným nádobím. Hrnce byly seřazeny od nejmenšího po největší, za ně se naskládaly vařečky a ostatní nádoby, čímž vznikl zvláštní útvar. Objevil se kostlivec z přírodopisného kabinetu a začal dirigovat. Celý orchestr začal hrát, a jakmile měli natrénováno, vyrazili z jídelny k eskalátorům. Schylovalo se k desáté hodině, a proto byly eskalátory skoro plné. Všechny věci měly za cíl jediné místo – hlavní vestibul školy. Zde se uspořádaly tak, aby všichni viděli, a začal vyhrávat školní orchestr. Po kapele přišly na řadu katedry, zástupci za každou učebnu. Stěžovaly si postupně na různé věci od nefunkčnosti hodin přes zapomenuté věci v učebnách až po neustálou zimu kvůli špatnému těsnění nebo rozbitému topení. Nakonec přišel na řadu sám školní rozhlas, jenž káral lavice, židle i tabule, aby žáky za jejich neukázněné chování více trestaly, přidělávaly hrubky při psaní a jakkoli jinak je škádlily.

Pomalou začínal nový školní den a tím se zároveň schůze chýlila ke konci. Zvonek už začal zvonit svým normálním „Crrrrr!“ a všechny věci se zase začaly trousit na svá obvyklá místa na chodbách, v učebnách, skříních nebo poličkách. V učebnách se židle zvedly na lavice, lavice se srovnaly tak, jak byly předtím a v kuchyni se všechno nádobí uklidilo do polic a skříněk. Pan školník šel odemknout vchod pro žáky. Začínal nový školní den a žáci pomalu začínali přicházet do svých tříd. Takto to tedy vypadá, když my odejdeme ze školy.

Pavla Veselá 3.A

Škola mých snů

Je po půl sedmé a budík mi už několik minut vyhrává příjemnou melodii, u které se s úsměvem na tváři pomalu probouzím. Nechávám tu klidnou hudbu hrát ještě nějaký čas, oblékám se a snídám ovesnou kaši s medem. Popíjím bílou kávu, zatímco očima přejíždím po řádcích mé oblíbené knihy. Těch pár minut mi stačí na přečtení poslední kapitoly a pomalu se chystám k odchodu do školy.

Je zataženo, noc ještě zcela nepředala slunci vládu nad světem, ale bude krásný den. Několik malých dětí jdoucích do školy si se smíchem povídá a zpěvní ptáci jako by jejich švitoření napodobovali. Neubráním se úsměvu.

První hodinu máme češtinu. Stejně jako matematika, angličtina a druhý cizí jazyk je povinná. Ostatní předměty jsou volitelné, ovšem nejméně čtyři z nich jsou povinné a známkové. Tohle je jedna z věcí, která se mi na naší škole líbí nejvíce - každý se může učit to, co ho zajímá a co opravdu využije i v budoucnu. Na ostatní předměty, které jsme si nezvolili,

můžeme samozřejmě chodit také, ale většina z nás je bere spíše jako takové doplňující přednášky.

Učebnice nemáme, vedeme si jen zápisky podle vlastního uvážení. Vytvořit si dobrý, přehledný sešit naštěstí není složité, jelikož všichni učitelé vykládají látku systematicky a srozumitelně. Někteří se drží stručných osnov, jiní do látky přidávají nějaké zajímavosti či vlastní poznatky, avšak v testech je po nás nikdy nevyžadují.

Po skvělém obědě máme poslední dvě hodiny, které jsou sice povinné a stejně jako dopolední vyučování se započítávají do naší docházky, ale můžeme je strávit děláním domácích úkolů, učením na testy nebo jakoukoliv jinou přípravou do školy.

Otevírám sešit z matematiky, abych si procvičila novou látku. Nemám s tím ale nejmenší problém, protože jsme o hodinách dostatečně procvičovali.

Poslední čtvrt hodinu se nemůžu pořádně soustředit. Myšlenkami jsem už v sedle své stříbřitě šedé klisny. Sice už se brzy stmívá, ale povinná část školy naštěstí končí v rozumnou denní dobu. Pro zájemce pokračuje vyučování i odpoledne a věřte nebo ne, třídy vždy bývají spíš poloplné než poloprázdné. Já ovšem dávám přednost svému koníčku. Čas strávený v sedle si užiji v klidu, nemusím nikam spíchat. Vítr mi v trysku rozcuchá vlasy a vyžene z hlavy všechny myšlenky na školu. Domů se pak vracím s čistou hlavou, vše jsem si odbyla ve škole, nemusím se učit na testy, rdousit čas při vypracování domácích úkolů, a tak místo toho popadnu knihu a ponořím se do světa fantazie.

Zvoní.

Zvoní, aby škola oznámila konec vyučování, ale zvuk vycházející ze všech tříd zní divně. Je nepřijemný, trhá mi uši a dohání mě k šílenství.

...

Je po půl sedmé a můj budík mi už několik minut vyhrává tu nejnepříjemnější melodii pod sluncem. Hlasitě řinčí, aby mě donutil vstát z postele a vypnout ho. Nespokojeně zamručím na protest nepohodlí způsobenému tím otřesným zvukem. Přetáhnu si polštář přes hlavu, ale nepomáhá to. Jekot budíku nakonec splní svůj účel a donutí mě vstát z postele.

Protírám si oči. Bolí mě hlava, moc jsem toho nenaspala. Na tváři mám otačené stránky z fyziky, na které jsem usnula, když jsem se večer pokoušela pochopit, jak svět funguje podle slavných vzdělanců, kteří se tímto složitým odvětvím přírodních věd zabývali.

Marně.

Oblékám se, popadnu ze skříně to, co je zrovna navrchu, ale ani za nic na světě nemohu najít dvě ponožky, které by šly k sobě do páru.

Nestíhám.

Místo snídaně se pokusím žaludek uspokojit hrnkem nahořklé černé kávy a doufám, že mě alespoň trochu probudí a nahradí energii, kterou jsem měla získat ze spánku.

Je šero a po obloze plují ocelově šedé mraky. Ptáci přesto zpívají a některé mladší děti jdoucí do školy si zvesela povídají. Zamračím se, můj vražedný pohled děti i opeřence umlčí. Nechápu, jak mohou mít tak dobrou náladu.

Pomalou se plazím do kopce ke škole, snažím se nezakopnout.

Budeme psát tři testy a určitě budu zkoušená z těch zatracených fyzikálních zákonů. A pokud tohle všechno přeji, vyjdu ve zdraví ze školní budovy a doplazím se ve svitu pouličních lamp domů, padnu na postel vysátá jako prázdná lidská schránka neschopná ničeho, jen spánku.

„To bude zase den.“ pomyslím si a zoufale si přeji, aby mé kroky vedly do školy mých snů.

Eliška Drbohlavová, 5.A

Sraz

„Až teď jsem si uvědomila, jak je to dlouho...“ Tak nějak zněla věta, kterou jsem se pokusila začít konverzaci nově vzniklé skupiny. Tenhle komentář měl rozbít to hloupé prázdné bílé obrazovky s titulkem Třídní sraz a uvědoměním všech členů – František Honců založil(a) novou skupinu.

Nervózně jsem očekávala reakci, když se najednou pod mým modrým řádkem objevila první přečtení. „Pravda ☺ a kolik že to už je? :P“ odepsala Dáda Šípková. Odpověď, že je to už patnáct let, mnohým z nás osvětlila vrásky, které jsme si v poslední době nepřiznávali. Po dlouhém diskutování jsme byli kupodivu schopni se dohodnout, kde se bude sraz konat. Tedy spíš se nás dohodla menší skupina a ostatní souhlasili. A tak jsme se na konci roku 2035 sešli na chatě našeho bývalého gymplu.

Sraz byl v šest večer. Na chatu jsem dorazila o čtvrt hodiny později. Svítalo se v obou patrech a nad vchodem visela plenta s heslem: „Vítejte ročník 2001-2002“. Zaklepala jsem. Těžké dveře se pomalu pootevřely a zpoza nich vykoukla brýlatá hnědovlasá žena.

„Ani?“, odmlčela se, „Ani?... Ani!“ vykřikla nadšením. Zatápala jsem ve vzpomínkách na hnědovlasé brýlaté spolužačky.

„Terka?“

„Dnes už Jadýrková...“ zazubila se a vzala mě do chaty.

Když jsem si uložila věci do pokoje, šla jsem se přidat k ostatním. Vešla jsem do jídelny. Kolem zadního stolu stál těsný hlouček. Jedna hlava se zvedla a na mě vykoukly hnědé oči.

„Ahoj, Františku,“ zašeptala jsem do místnosti, ale asi ne dost potichu. Celý hlouček se otočil.

„Zdravím, lidičky.“

„Aničko!“ vrhla se na mě skupinka mých nejlepších kamarádek v čele s Májou Sekalovou.

Chvilku nám trvalo, než jsme se zase přidali k ostatním. Opřela jsem se o široká záda v šedém tričku a nahnula se nad stůl, kde ležely naše třídní fotky.

„Jak jste je dali dohromady?“

„Já si je schovala všechny,“ zasmála se Dáda.

Zavrtěla jsem hlavou a nahnula se ještě víc. Mezi fotkami byly i ty z tanečních. Projížděli jsme naše mladé obličejce a diskutovali nad těmi, co jsme neznali, nebo si je alespoň nepamatovali.

„Já mám ještě nějaký z lyžáku...“ ozval se najednou Pepe. Za ten večer jsem ho vlastně zahlédla poprvé a náramně mě překvapilo, kolik má ještě vlasů. Odběhl na chodbu, ale hned byl zpět a v ruce držel černý telefon nebo tablet s obrazovkou jako malá bible, ale tenký jako karton.

„Pepe, co vlastně děláš?“ optala jsem se.

„Co já? Ozvučuju v divadle...“

„Vážně?“ podivil se František, „my zrovna hledáme někoho na jedno speciální představení.“

„Fakt? No já....“

Než stihl něco říct, Mája ho přerušila. „Pepe, dej sem ty fotky...“

„No jo, no jo... tady!“ Vydal fotky a s Františkem se odebrali na chodbu.

Listovali jsme galerií a společně se smáli a vzpomínali třeba, jak Pepe, Kelišová a spol hráli Hru o křesla, jak jsme byli na běžkách nebo jak pitomě vypadal Gusta s vyžehlenými vlasy.

„A kde je vlastně Gustík?“

„Už by tu měl být?“ podivila Terka, teďka už Jadýrková. „Počkej já se zeptám Franty...“

Vyklouzla na chodbu. Nastalé ticho netrvalo moc dlouho, všichni se vrátili k horlivému rozhovoru.

Ale mně vrtal hlavou Gusta. Mým štěstím bylo, že byl (teda ještě krom Ádry) jediný, kdo se mnou šel do Hradce na vysokou školu. Ádry doučovala mě, já Gustu. Společně jsme to zvládali, ale anatomie nám všem dala zabrat. Gusta neprošel a odstoupil. Tehdy jsem ztratila kamaráda a podle mě i nadějněho doktora.

Ještě chvíli jsem pozorovala hihňající se spolužáky, než jsem byla svou potřebou donucena jít navštívit toaletu. Vešla jsem na chodbu a zamířila do předsíně, kde byl záchod. Z učitelské místnosti jsem slyšela ještě hlasitější smích, než vydávali diskutující v jídelně. Nalezla jsem Pepeho, Františka a Terku se dvěma lahvemi. Tu prázdnou cucal již lehce podnapilý Pepe a Terka a František se dělili o zbytek průzračné tekutiny v té druhé.

„Co to tu máte?“ zasmála jsem se ve dveřích. Pepe se na mě vylekaně podíval a ještě víc stiskl prázdnou lahev. Jako bych zase viděla pubertáka.

„Aničko! Copak? Už jdeš spát?“ zamžoural František a promnul si levé oko.

„Ne, ne... Františku. Jen na záchod,“ ušklíbala jsem se.

„Chceš?“ nabídla mi Terka a natáhla ruku s lahví.

„Díky... chtěla jsem se jen zeptat, jak to vypadá s Gustíkem.“

„Nooooo...“ František se podrbl za uchem, „...nebere mi telefon. Ale měl přijet už před hodinou.“

„Odkud?“ zeptala jsem se.

„To kdybych věděl! Vždyť ho znáš, je to Gusta...“

Povzdechla jsem si.

„Vypadáš smutně. Na! Vážně si nedáš? Máme ještě jednu,“ zkusila to Terka ještě jednou.

Vážně jsem váhala. Vážně! Ale podlehla. Odcházeli jsme do postele hodně pozdě, po dlouhých hodinách opileckého žvatlání nejen o smyslu života, ale i o smyslu celého tohoto setkání.

František, i když přespával v učitelském pokoji, nám Pepeho pomáhal táhnout do schodů. Všichni byli už v postelích a naše přemísťování opravdu neprobíhalo potichu. Když jsme se jako zázrakem ocitli v patře, vzpomněla jsem si, že jsem ještě nebyla na tom záchodě. Co nejopatrněji jsem opět sešla schody a zalezla do předsíně.

Před chatou se rozsvítilo a ozvalo se hlasité zabušení. V opilé paranoie jsem sáhla po smetáku. Připlížila jsem se ke dveřím, otočila klíčem a opatrně vzala za kliku. Trhla jsem dveřmi a bojovně vyskočila proti zasněženému návštěvníkovi. Nezalekl se. Zatlačil mě zpátky a vrazil do předsíně. Málem jsem upadla, ale neznámý násilník mě udržel. Konečně jsem pod hordou sněhu poznala Gustu. Tenhle pohled mi znovu připomenul lyžák před osmnácti lety. Znovu se mi vyjevila scéna, kdy se Gusta vytrhl Kelišce a snažil se překazit její dílo namokřením svých vlasů, aby dostaly původní podobu. Tak se Gustík stal mou živou vzpomínkou. Reálnou fotografií, která mi ve tři ráno začala vyprávět.

Anna Hodíková, 5.A

POKUS (Cesta do hlubin študákovy duše)

Páchala jsem pitomosti při přednášce. Pozornost připoutal pan profesor Práskal. Při pátém pokusu přetavit prvek plamenem podpálil pryžovou podložku. Příšerný puch! Přemýšlivý primán Pepa Plameňák popadl práškový přístroj, poctivě poprášil podložku pana profesora Práskala, preventivně půl podlahy, penály, pastelky, pravítka, psací potřeby, prádlo pár přátel i přítelkyň, plesnivý párek pod policí i paruku profesorky Ptáčkové.

„Poplach! Prchejte pryč, propána! Pitomá práce!“ povykne Práskal. Pyroman Pavelka pohotově přihodil pár petard. Z prvního patra proudí primáni do přízemí. Příšerná panika pokračuje. Pár primánů postihuje průjem. Předseda parlamentu prváků přivolává policii a požárníky. Praktické procvičování požárních poplachů pohořelo.

Páťa prohlíží propálené punčocháče Petrovy přítelkyně Pavly pod pupíkem. Petr připravuje pěsti. Podpatek Pavly přistane na Pátově pravé půlce pozadí. Po půl páté přijíždí první požárníci a policejní psycholog, pobíhající pedagogové potřebují pomoci.

Natálie Macháčková, 7.A

Milá školo, už jsi
skoro dospělá
(dadaistický
kaligram)

Jan Hladík, 7.A

Divadlo na gymnáziu

Divadlo má na gymnáziu velkou tradici, v minulosti zde působil například soubor "Kompas" a především skupina okolo bývalého profesora Petra Hakena, z jejichž řad vzešly některé současné osobnosti divadelní kultury (doc. Petr Christov nebo herec a ředitel festivalu Modrý Kocour MARIO KUBAŠ). Poté co z gymnázia odešel Petr Haken a odmaturovali poslední členové někdejšího souboru, na nějaký čas divadelní kultura na gymnáziu utichla.

Rendez-vous

Teprve v roce 2015 se objevila skupinka nadšenců okolo paní profesorky Lucie Kunstové, kteří dali dohromady představení "Zed", které mělo do značné míry povahu improvizace. Potom přišel rok 2016, kdy vznikl soubor Rendez-vous v novém složení, kdy z původního souboru zbyli pouze tři členové. Se svojí inscenací "Poslední vlak", která byla inspirována misí Nicholase Wintona, který zachránil z okupovaného Československa 669 židovských dětí, se zúčastnili několika přehlídek (Modrý Kocour, Pidipiknik, Dětská scéna). Na konci června 2017 již bylo jasné, že soubor bude pokračovat v jiném složení a v září se tak sešlo nové Rendez-vous: Veronika Rubášová, Nicol Laurinová, Terezie Zahrádková, Eliška Chytková, Vojtěch Franců a dvě nové tváře: Anna Hodíková a Níkola Domáci.

Soubor stál před zajímavou výzvou – jak se "poprat" s netypickým složením šest dívek a jeden chlapec?

Po prvním půlroce, kdy nebylo zcela jasné, co bude Rendez-vous hrát, byla napsána hra "Ostrov panenek", která byla nazkoušena v neuvěřitelně krátké době – totiž ve třech týdnech. Premiéra byla v polovině března na Turnovském Štěku, kde soubor vystoupil nesoutěžně, jako inspirace pro účinkující. V dubnu přišlo Setkání ve Strašecí, což je krajská přehlídka studentského a experimentujícího divadla, kde se potkávají soubory téměř z celých Čech. Ve velké konkurenci (v Novém Strašecí se letos sešlo zhruba 15 inscenací) získalo Rendez-vous jedno z celkem tří udělených nominací na národní přehlídku studentského divadla Mladá scéna, což je ojedinělý úspěch.

"Ostrov panenek" je hra o muži jménem Julian, který zcela sám přichází na nevelký ostrov nedaleko Mexika. Ostrov je plný hašteřivých žen a otravných komárů, což ovšem Julianovi vůbec nevadí. Otázkou zůstává, zda-li si toho cizinec povšiml, neboť přichází, jako by odněkud či před čímsi utíkal. Touha po novém životě se ale postupně rozplývá, když na cestě na trh potkává děvčátko, které se plačíc ptá Juliana, zda-li neví, kam se poděla jeho "holčička". Julian nejprve nechápe, ale brzy se začne ozývat svědomí a dávná minulost. Stejně rychlým tempem, jakým se s děvčátkem sbližuje. Zdá se, že je něco spojuje, možná, že je to ztráta "holčičky". Vina, před níž chtěl Julian utéct, vystupuje na povrch. Všude kolem spousta panenek, aby děvčátku nebylo smutno. S každou další panenkou, kterou Julian děvčátku donese, se cizinec stále hlouběji a hlouběji noří do nedávné minulosti a nevědomky vypráví svůj příběh. O ženě, o dcerce a její panence Lily.

"Ostrov panenek" je tajemným příběhem o svědomí, vině, manipulaci a hlavně... šílenství.

Drama Lama

Podobný "problém" jako Rendez-vous, řešilo v září i nové uskupení Drama Lama, které tvoří: Kristýna Kalkusová, Terezie Toušová, Elen Drahoňovská, Veronika Drahoňovská a Šimon Rozum. Čtyři dívky, jeden chlapec. Jenže co s tím?

Soubor si vybral Werichovo Fimfárum a rozhodl se pro zpracování moderní pohádky "Král měl tři syny". Samotný problém jasné převahy ženských postav doprovází celou jejich verzi příběhu. Inscenace vznikala z různých her a improvizací, práce s rekvizitou a prostorem a za užití nevšedních rekvizit, z nichž je tvořena scéna. Představení je výsledkem práce souboru Drama Lama společně s Lucií Kunstovou, Veronikou Rubášovou a Vojtěchem Francům.

Vojtěch Francům, 5.A

Recenze Field Restaurant

Tentokrát vás má recenze zavede do samého srdce Starého Města pražského – do Josefova. Tam se v ulici U Milosrdných nachází Field Restaurant, jedna ze dvou českých restaurací s michelinskou hvězdou.

Lokalita Fieldu je poměrně „zapadlá“. Najdeme ho v spletité síti uliček, které měly být údajně inspirací pro knihy Jaroslava Foglara a fiktivní čtvrt Stínadla. V budově růžové fasády byla dřív „hospoda čtvrté cenové“, dnes však zaujímá tento prostor jeden z předních pražských podniků. Výzdoba samotné restaurace je pojata minimalisticky a netradičně, v oknech můžeme vidět farmářské nástroje z celého světa, v interiéru najdeme patrně nejzajímavější prvky na stropu – jsou na něj neustále promítány barevné kresby a navíc z něho visí červený pluh. Atmosféra uvnitř restaurace je teplá, zároveň však svěží. Všechna zmíněná výzdoba je v souladu s celkovým konceptem restaurace. Field v něm čerpá inspiraci ze současné severské gastronomie (která je nyní v módě), což v praxi znamená určitou strohost, minimalismus, přímočarost a možná i surovost.

Hned u vchodu, jak bývá v dobrých restauracích zvykem, vás přivítá obsluha. Ta je nevtíravá a těžko se jí dají přičíst nějaké chyby. Nazval bych ji dokonce chirurgicky přesnou.

Nyní již k samotnému jídlu. Restaurace nenabízí žádné obědové menu, jako alternativu k němu můžeme shledat zkrácené degustační menu (neměnné, podávané od pondělí do pátku v čase oběda). Samotné à la carte není příliš obsáhlé, což usnadňuje výběr a zvětšuje přehlednost. Napsáno je také podle nejnovějších trendů – uvedené jsou pouze základní ingredience daného chodu. To v praxi znamená, že pokaždé můžete dané jídlo dostat trochu jinak připravené. Mnoho jídel, respektive surovin, které v menu Fieldu hrají prim, můžeme nazvat tradičními. Jejich pojetí a příprava jsou však velmi moderní. Problém nebudete mít, ani pokud budete chtít vámi vybrané pokrmy párovat s vínem. Vinný lístek je rozsáhlý a nabízí vína nejvyšší kvality.

Já osobně jsem jako předkrm zvolil husí játra. Ta jsou podávána s višňovým gelem, zmrzlinou z vínovice, pistáciemi, višněmi a hořčičnými semínky, spolu s máslovou brioche a limonádou z borůvek, rybízu a višně. Jde o jedno z nejpoblíbenějších jídel restaurace, díky jemnosti

samotné paštiky se mu říká Nutella. Tento předkrm mě rozhodně nezklamal, jde rozhodně o nejoriginálnější a nejpropracovanější variaci foie gras, co jsem kdy jedl.

Ještě dřív, než jsou vám přineseny vámi objednané chody, se vám dostane couvertu v podobě fermentovaného chlebu a talíře chutí (na kterém může najít například máslo dochucené telecím morkem).

Pro svůj hlavní chod jsem si vybral holuba. Z holuba je podáváno prso a bolontýnka s lanýžem, k němu pyré z černého kořene, jablka Granny Smith, prách z granátových jablek a kávový gel, omáčka je z holubích jater a vína Sauternes. Ani tomuto chodu není co vytknout, jeho největší kouzlo spočívá ve velmi složité kombinaci chutí.

Na závěr jsem si objednal jahodu. Jahoda je servírována jako želé z bílých jahod se zakysanou smetanou, limetkový gel, sušené květy bezu, sorbet z květů růže, rozvar z bezových květů. Na dezertu jsem velmi ocenil, že nebyl příliš sladký, ale i tak posloužil jako ideální sladká tečka. Vyzdvihnout musím především sorbet z květů růže, je výborný.

Vzhledem k tomu, že se menu po určité době mění, ani hlavní chod, ani dezert, který jsem popisoval, si v současné době ve Fieldu neobjednáte. Domnívám se však, že pro vykreslení celkového konceptu a pro to, abyste si o Fieldu udělali alespoň přibližnou představu, posloužily výborně. Navíc se některá jídla po nějaké době na menu vracejí. V současném à la carte je také z čeho vybírat, zmínit mohu například sivena s fenyklovými brambory či čokoládu s rybízem.

Na závěr již patrně není mnoho, co bych mohl dodat. Jídlo, co jsem ve Fieldu ochutnal, je značně odlišné od toho, co dostanete v absolutní většině ostatních restaurací. Mně dal Field úplně nový pohled na přípravu pokrmů a práci se surovinami. Tuto restauraci mohu osobně označit za nejlepší, co jsem doposud navštívil a i lidé, kteří jsou na restaurace podobné kategorie zvyklí, je shledali neobyčejnou. Návštěvu Field Restaurant mohu vřele doporučit.

Jan Dubický, 5.A

Jak naše gymnázium připravuje na studium na vysokých školách?

Jedním z cílů studia na gymnáziu je jistě příprava na vysokou školu. Jak si v tomto ohledu stojí právě naše gymnázium? Na to jsme se zeptali těch nejpovolanějších – našich absolventů. Jejich názory si můžete dozvědět v níže uvedených článcích.

Jak mě gympl připravil?

Momentálně studuji na Farmaceutické fakultě univerzity Karlovy v Hradci králové. Mezi nejvíce obávané předměty v prvním ročníku zde patří, troufla bych si říci, buněčná biologie, farmaceutická botanika a samozřejmě chemie. Jak anorganická, tak organická. Můžu říct, že v botanice mi gympl dal skvělou přípravu. Paní učitelka Bucková mi dala opravdu hodně. Většinu botanických pojmů už znám z jejích hodin, jen škoda, že jsme nedělali poznávačky, protože v tom jsou ostatní žáci možná napřed.

Nemohu se moc srovnávat s ostatními studenty, protože valná většina je také z gymnázií. Jen sem tam se najde někdo ze střední školy chemického či biologického směru.

Z chemie mám největší strach. Nikdy nepatřila zrovna mezi moje koníčky. Těžko říct, jestli je chyba ve mně, nebo ve formě výuky, každopádně chemické základy z gymplu rozhodně nejsou špatné a dá se na nich stavět dál. Jen je to asi o silné vůli, protože chemie, zvláště ta organická, se kterou jsem se setkala na této škole, je daleko za hranicemi osnov gymnázia. Proto bych doporučovala žákům, pokud mají už jasno, na jakou vysokou školu by chtěli jít, aby si zjistili, jaké předměty tam studentům dělají největší potíže a sami ve vlastním zájmu se snažili zdokonalovat.

To hlavní, co mi gympl dal, je asi to, že jsem se naučila učit. Naučila jsem se dostat do hlavy i spoustu věcí, které už, troufnu si říct, nikdy nepoužiji. Možná vás zklamu, ale i na vysoké škole, alespoň na té mojí, je spousta dle mého názoru zbytečných předmětů.

Možná je tu jedna věc, kterou by si měl každý uvědomit. Když jsem se připravovala na maturitu, tak jsem si připomněla obsah všech čtyř let, které jsem strávila na gymplu. Asi tak týden po maturitě, když opadly stresy a učivo se uleželo v hlavě o to víc, jsem byla připravená jít na přijímačky. Věděla jsem, že pokud nechci na medicínu nebo zubařinu, mám dostačující znalosti k tomu, abych se dostala na nějakou slušnou vysokou školu. Ani jsem nepočítala s tím, že se dostanu na farmacii, protože jsem tento obor vnímala stejně tak prestižní jako medicínu. Výsledky přijímaček mě ale překvapili. V cca 1000 uchazečů bylo přijato 600 a do prvního ročníku jich nastoupilo asi 350. Když jsem začala chodit do školy, uvědomila jsem si, že není těžké se na VŠ dostat, ale udržet se (samozřejmě to není u všech oborů stejné). Nyní mám stále pocity beznaděje. V druhém ročníku je kolem 200 studentů, což není zrovna povzbuzující číslo. Hodně lidí si už dává záchranné přihlášky na jiné školy, anebo znovu do prváku, kdyby náhodou, i když si třeba moc přejí zůstat. Nejhorší ale na tom všem je, že při představě, že mám jít znovu na přijímačky a měřit po roce síly s ostatními absolventy, kteří jsou čerstvě po maturitě s kupou znalostí, mi naskakuje husí kůže. Po roce, i když jsem stále v oboru přírodních věd, jsem zapomněla, co jsem všechno uměla. Nějaké znalosti mám samozřejmě prohloubené do nejmenšího detailu, ale mám takový pocit, že u přijímaček se bude chtít spíše ten široký rozsah znalostí, které už nemám. Co z toho plyne. Gympl výborně připraví na VŠ, ale vy sami si musíte vybrat školu, kde budete chtít zůstat,

protože když to nevyjde, můžete uvíznout v mezeře – všeobecné vzdělání s maturitou- což je sice hezké, ale když budete žádat o zaměstnání, tak už to tak růžově nezní.

Taky je tady jeden zásadní rozdíl mezi gymplem a VŠ. Na VŠ vás nikdo nehlídá. Vše je ve vašem zájmu. Pokud se nepíše zrovna spousta průběžných písemek jako je tomu například u medicíny, tak spousta studentů lehce zleniví. Nemusí se nic učit a přednášející stále vykládá jednu prezentaci za druhou. Látka se hromadí a někoho může napadnout, proč si místo přednášky třeba nepospat, když to není povinné a jen tam sedíte a tupě zíráte. To je sice fajn, ale potom přijde zkouškové... Samozřejmě je spousta oborů, kde studenti zvládnou zkoušky raz dva na poslední chvíli, ale na Farmaceutické fakultě to tak nefunguje. Potom je velmi těžké, najít nad sebou ten bič, který nám pomůže získat trochu sebekontroly a místo posezení u piva s kamarády si sednout k učení. Přeci jenom naposled co jsme se opravdu učili, byla maturita. Potom následovaly skoro čtyři měsíce prázdnin a další čtyři měsíce do zkouškového. Nastartovat mozek na studijní mód je potom dost těžké, takže se nedivím, že spousta studentů končí třeba i před prvním zkouškovým, protože při představě, co se mají všechno naučit, se jim udělá zle. Proto je důležité nezaspat na začátku.

Na VŠ je taky důležitá spolupráce. Co obor, to jiná pravidla, ale za mě můžu říct, že farmacie je dost společenská záležitost. Je skvělé, když si nejdete přátele, které vám pomůžou vysvětlit látku, pošlou zápisky, nebo se s vámi třeba podělí o testy z minulých let. To je pak všechno snazší.

Každopádně mám ještě jednu radu, pro všechny gymnazisty. Užívejte si, dokud můžete. Možná to zní jako nějaký ironický vtip, protože být na gymplu se s užíváním si moc nespojuje, ale já osobně hrozně ráda vzpomínám na mojí třídu, na legraci během hodin, na to, jak jsme byli na zahraničních pobytech nebo třeba i na to, jak jsme si smutně vzdychli, když jsme dostali pětku z písemky. Bojím se, že takový čas už se nevrátí. Na gymplu si ještě můžete dovolit občas šlápnout vedle, ale když šlápnete vedle na VŠ, může to mít zásadní vliv na vaši budoucnost. I maturita, ač to byla ošklivá zkouška, nebyla ta nejhorší...

Jana Nadějová, 4.C 2017

Jak mě gymnázium připravilo na vysokou školu?

Slovo „připravit“ není úplně výstižné. Něco jako cílená příprava na vysokou školu opravdu neprobíhá a popravdě by ani neměla moc smysl. Vysoká škola, nebo alespoň medicína, dokáže ubohého gympláka naprosto zneškodnit. Celý zimní semestr je opravdu velmi náročný a s běžným během na gymnáziu toho nemá příliš společného. V praxi to vypadá asi tak, že vysněná škola hodí ubohého studenta do kýble studené vody a křičí „Plav!“, nicméně student v životě vodu ani neviděl a i když se opravdu snaží vyhovět, jednoduše to není v jeho silách. Myslím, nebo spíše doufám, že nejsem jediný, kdo celý podzim zběsile máchal rukama na všechny strany ve snaze se neutopit.

Vysoká škola vám naprosto převrátí život, přijde nový styl výuky na novém místě s novými lidmi. Pokud to nevyznělo z předchozího popisu, na medicíně se člověk opravdu nenudí. Učení je dost, testů ještě více a s první špatnou známkou přichází i kolísavé nálady. Na jednu

stranu jste nadšení z nové školy a prostředí, přestože vám učení pomalu, ale jistě přerůstá přes hlavu, na stranu druhou naštvaní na gymnázium, protože vás naučilo plno „zbytečnosti“. Opravdu jsem zatínal zuby zlostí, když se mi místo větví plexus brachialis začal vybavovat systém krytosemenných rostlin. Nicméně svádět vlastní neúspěchy na nedostatečný základ znalostí z gymnázia je dosti špatná výmluva. Anatomie ani histologie nemají s gymnaziální biologii téměř nic společného. A ačkoliv ze střední víte, že hlava je to nahoře a noha to dole, opravdu nemůžete čekat, že se s těmito vědomostmi dostanete příliš daleko. Já jsem se s tím ještě přehoupl přes říjen, ale jak měsíce ubíhaly a učení přibývalo, začal jsem se pomalu potápět.

S nástupem zkouškového a nervy na hraně začínáte pomalu ztrácet naději, přestáváte máchat rukama a jste připraveni jít ke dnu. Jenomže z nějakého důvodu ke dnu nejedete. Přibližně v téhle chvíli, jsem si uvědomil, že mi gymnázium přeci jenom přibalilo na cestu něco užitečného. Nejde tak úplně o ty úlomky informací, které se vám, Bůh ví proč, uchovaly, ale spíše o způsob, jakým jste ty informace nabyli. Musím přiznat, že mě před utopením opravdu zachránil styl výpisků, který jsem „odcizil“ profesorce Buckové, velmi se mi hodilo pevné zápěstí, které jsem získal při výkladech profesora Fišera, i když jsem pokaždé brečel nad bolavou rukou. I ta Kafkova matika se vám bude hodit, hradecký medik musí taky počítat.

Abych to shrnul, gymnázium vás nevybaví všemi vědomostmi, které budete v průběhu prvního roku na vysoké škole potřebovat, to po něm ale ani nemůžete chtít. Mělo by vás naučit plánovat a systematicky se připravovat na větší a obtížnější celky učiva. Ve finále záleží jen na přístupu studenta. S Turnovským gymnáziem za zády se ale není čeho bát.

Mikuláš Jech, 4.C 2017

Jak mě gymnázium připravilo na vysokou školu?

Ahoj, jmenuji se Anna Mazánková a po čtyřletém studiu na gymnáziu v Turnově jsem se vydala na další studentskou etapu do Hradce Králové na Farmaceutickou fakultu Univerzity Karlovy, obor Farmacie. Do prvního ročníku jsem se dostala bez problému na začátku léta minulého roku. Nemusela jsem podstupovat přijímačky, průměr mi stačil, jelikož jsem pilně studovala všechny ty 4 krásné roky na gymplu. 😊 Troufám si říct, že i kdybych se na známky nedostala a neměla dobrý prospěch, dostanu se tam i tak. V celém prvním ročníku na VŠ čerpám ze “základny” třetího a čtvrtého ročníku na gymnáziu. Mám hodně ulehčené zápočty i zkoušky a to mi přijde super. Spousta mých spolužáků na VŠ takovou přípravu rozhodně nemají (a to jsou to také studenti gymnázií) a musí toho spoustu dohánět. Gymnázium mě naučilo především samostudiu a neodkládání věcí “na zítra” - tuhle činnost máme v oblíbě všichni, tuším, že se tomu říká prokrastinace. 😊 Samostudiu jsem si na gymplu tak nějak navykla. Nikdo vám nebude na VŠ říkat, ať se na to do příště podíváte, skoro vůbec se nepíšou průběžné testy. Každému je jedno jestli se učíte, takže máte jakoby volný rok, ale potom na to doplácíte v období zkouškového. Další věcí, kterou z gymnázia mám a nesmírně si jí cením je schopnost dělat si poznámky. Zní to asi zvláště, ale pamatuju si na seznamovací kurz v prvním ročníku na gymplu, kde nás mimo jiné učili to, jak si dělat

efektivně poznámky. Efektivně pro nás. Člověk si za ty 4 roky zkusí, jestli se mu lépe učí z vlastních poznámek nebo si to někde jen půjčí a naučí se to. To mi opravdu pomáhá dost, zvláště při přednáškách, kdy nestíháte pomalu ani dýchat a musíte si zapisovat, poslouchat a ještě vypadat, že vás to fakt baví (někdy nadlidský výkon). V poslední řadě musím rozhodně zmínit výuku mých 2 oblíbených předmětů a to je chemie a biologie. Díky paní profesorce Kňapové mám velkou oporu v chemii a to tady chemie není vůbec snadná. Od paní profesorky Buckové zase využívám poznámky o rostlinách, které jsem ve čtvrtáku před maturitou proklínala, ale teď zjišťuji, že jsou vlastně docela fajn. 😊 Kdybych dělala přijímačky, které se z chemie a biologie skládaly, byla bych rozhodně připravená. Na gymnázium vzpomínám opravdu ráda, teď už to bude jen těžší.

Anna Mazánková, 4.C 2017

Dojmy zahraničních studentů z naší školy

Jako každý rok, tak i letos na našem gymnáziu studovalo několik studentů ze zahraničí. Dojmy jednoho z nich – thajského studenta Tonnama Tachawatanawisala si zde můžete přečíst.

Studies and living in the Czech republic.

Ahoj! Jsem Tonda. To je další čas který mám sloupec v školní časopisy. Tentokrát budu mluvit ohledně jedné z nejoblíbenějších otázek které všichni zeptali "Jak se studuje a žije v České republice"

Tak, studium v České republice je obtížný protože málo rozumím češtině (Haha). Pokud jsem dobře v český jazyk, myslím, že možná v Česká republika je snadnější než v Thajsku protože v Thajsku studujeme každý den od 8 am do 4,30 pm a pak máme speciální vzdělávání a dělám domácí úkol do půlnoci (můj maximum je 4,30 am haha). A sobotu a neděle student si může vybrat studovat nebo ne, ale téměř studovat. Můj napad myslím Český učitel a vzdělávací systém je lepší než Thajsku, přestože učitel vyučuje méně než. Mám rád českou učitelku, i když jsem málo studoval :D

Můj první 2 týdny v GyTu je docela obtížné protože já nevím ve všechno. První týden já byl v Sextu a potom druha týden v Septimu (někdy třída s Sexta), ale všechny jsou opravdu pěkné a šílený pomáhají mi hodně. Mám hodinu českého jazyka s Profesor Vávra s spolužák tohle je ochotný pro mé přestože nemůžu mluvit česky perfektní správné. Školní výlet mám šel do Ustav Molekularni Genetiky, Divadlo, židovské muzeum, Výmar a Krakova jsou uzasný a veselý!

Vzdělávací systém v česká republice a Thajsku je hodně odlišný protože

1. Střední škola v České republice studovat 4 roku ale v Thajsku je 3 rok.
2. V střední škola studenti můžou vybrat si program pro studium, program mý máme jsou matematika a věda, umění a jazyk program. Tak, Matematika a věda program (Jsem vybírám) student jsme studovat ohledně Matematika, Chemii, Biology, Fyzika, Astronomie a Geologie po většinu dne. Tento program je mnohem obtížnější než ostatní programy ale

nemáme třetí jazyk. Umění program je studium jako architektura, jazyk program studovat třetí jazyk a Angličtina po většinu dne. Jazyk mám Japonština, Korejšťina, Čínský, Francouzský, španělština and Německý jazyk ale odlišné v každé škole (můj škola mám Japonština, Korejšťina a Čínský). Každý studijní program ovlivňuje volbu fakulta na univerzita jako jazyk program nemůžete patřit do Věda fakulta.

Jak to bydlím v Česká republika? To je obtížné ale je to jednodušší, než si představuji. Myslím protože můj rodina, kamarádi a ucitel je ochotný, když jsem něco nerozuměl nebo mám problém, mohu se jich zeptat a oni mohou odpovědět, dávají mi radu a pomoc. Btw Tenhle roku jsem udělal spoustu nových aktivit pro nový zkušenost!

Tonnam Tachawatanawisal, 7.A

Dojmy českých studentů ze studia v zahraničí

Stejně tak, jako zahraniční studenti přicházejí na naši školu, tak i někteří naši studenti se rozhodnou strávit část středoškolského studia v zahraničí. O tom, jak se taková zkušenost jeví naším studentům, si můžete přečíst v následujícím článku.

Za velkou louží

Rok utekl jako voda, a mě se tu chýlí na poslední školní týden, rád bych tedy shrnul zajímavé události posledních několika měsíců.

Robotika byla jedna z nejdůležitějších aktivit mého roku. Jako hlavní programátor jsem pomohl teamu dosáhnout dobrých výsledků na několika soutěžích, a z několika tisíce teamů z celého světa jsme se dostali do celosvětového kola a umístili se někde v nejlepší sedmdesátce (nejlepší umístění v historii školy).

Co se týče víkendů, tak jsem v minulém článku zapomněl zmínit „Meeting for Worship.“ Jelikož jsou zakladatelé školy kvakeři a většina USA je (rádoby) věřící, každý čtvrtek a neděli sedíme hodinu v tichu. Žádné psaní, mobily, mluvení, čtení... pouze sezení a ticho. Když má někdo něco, co by rád sdělil se zbytkem školy, tak může vstát a promluvit. Jedná se o bezesporu velice zajímavou (ale občas vcelku zdoluhavou a náročnou) zvyklost.

Nadcházející týden je naplněn testy, prezentacemi a eseji, které prověří všechny znalosti, které si studenti z tohoto roku odnesli. Pro většinu studentů se jedná o období stresu, ale jelikož mě se žádné známky do klasifikace zpět na Gytu nepočítají, jsem velice ale velice v klidu.

Menší osobní poznámka: Američani nemají potuchy o tom, jak a co je to pizza. Oproti tenké italské, kterou jistě všichni z Turnovských pizzerií znáte, mají tlustou mastnou zručnost, která vypadá, jako kdyby sama pizzu snědla.

Příští rok na viděnou (doufám, jestli přes prázdniny udělám zkoušky)!

The school year flew by, and the last week of school is dawning upon us, so I would like to summarize interesting events of the past few months.

Robotics was the most important activity of my year. As the main programmer, I helped the team achieve great results at a number of competitions, and we ended up somewhere in the top seventy out of the thousands of teams all around the world (the best placement in the history of the school).

When it comes to the weekend, I forgot to mention Meeting for Worship in my previous article. Since the founders of the school are Quaker, and the majority of the USA are theists (although this can be argued), we sit in silence for an hour every Thursday and Friday. No writing, phones, talking, or reading... only sitting and silence. If someone has something to share with the rest of the school, they may stand up and do so. It is indisputably an interesting (albeit sometimes tedious and difficult) custom.

The upcoming week is filled with exams, presentations and essays that examine the knowledge that the students gained from this year. Although this is a time of stress for most of the students at the school, since the grades don't count towards anything back at Gytu, I am very, very relaxed.

A small personal note: Americans have no idea about what real pizza is. Compared to the thin pizza that you all surely know from the pizzerias around Turnov, they only have a fat oily atrocity that looks like it ate the pizza that it should have been.

See you next year (if I pass the exams over the summer)!

Tomáš Sláma, 7.A

Studentská poezie

Městská

Na lavičkách.
Luštili jsme křížovky
a žrali vešky
a ty žraly nás.

Ty ses smála
zvonům
a všem, co choděj pěšky
a nemaj mě, abych je nes,
jako tebe.

Nes,
protože ti smrděly vlasy kouřem.
Nemám to rád,
jako tebe.

Luštili jsme spolu cestou
a kouřili,
koukali na lesy,
kam nepůjdem,
protože nemáme pevný boty.
Smáli jsme se babkám a městu.
Kostelům, co jsou jenom filiální.
Politikům a panoptikům

a hledali Boha v rozteklém asfaltu.
Neviděl jsem ho,
jako tebe.

Vojtěch Franců, 5.A

Tulipány

Je konec jara
pro ty, co touží,
je tu drobný přídavek
konec několika životů
a pak jsi tu ty,
nahá v těžkých šatech noci.

Měsíc plující po nebi
tak by chtěl spát,
ale od té doby, co tě viděl
nemůže
a tak pláče
po křišťálové tváři mu ztéká hořké světlo
a dopadá na tebe
společně s cigaretovým kouřem.

Jsi tak krásná,
jako tulipány,
co byly zalévány vínem
byl konec jara.

Jan Dubický, 5.A

Na vydání se podíleli: Tonnam Tachawatanawisal

Tomáš Sláma

Jana Nadějová

Mikuláš Jech

Anna Mazánková

Vojtěch Franců

Jan Dubický